

ЯК МИШ-КО́ ТА БО́-ДЯ З ДІВ-ЧА́-ТА-МИ ПО-СВА-РІ́-ЛИ-СЯ

Мав-пе-ня́ Миш-ко́ та ко-зе-ня́ Бо́-дя —
дру́-зі. Ні-чо́-го, що о-ди́н жи-ве́ в те́п-лі́й
кра-ї́-ні, а їн-ши́й — у хо-ло́д-ні́й. Во-ни́ чи
не що-дня́ по мо-бі́ль-но-му роз-мов-ля́-
ють. От і за́-раз за-те-ле-фо-ну-ва́в Миш-
ко́ Бо́-ді. По-чу́-ло ко-зе-ня́, що го́-лос
у дру́-га сум-ні́й, пи-та́-є:

— Що ста́-ло-ся?

— Я з Ма́р-то-чко-ю по-сва-рі́в-ся, —
ка́-же Миш-ко́.

— Чо-мý? — пи-та́-є Бó-дя.

— А то-мý, — від-по-ві-да́-є мав-пеня́. — Я їй ка-жý: пі-шли́ у фут-бо́л гра́-ти, а во-на́ від-мов-ля́-є-ть-ся, кні-гу чи-та́-є. Я їй по пáль-мах стри-ба́-ти про-по-ну́-ю, а їй тан-цю-ва́-ти за-ма-ну́-ло-ся... От ми спе-ре-ча́-ли-ся, спе-ре-ча́-ли-ся і по-сва-рі́-ли-ся.

— Ти ди-ві́! — ди-вú-є-ть-ся Бó-дя. — А я теж із кі-зо-чко-ю Мé-ко-ю по-сва-рі́в-ся. За-про-сі́в ї-ї ра́-зом із дядь-ком Хрю́-ком ма-ші́-ну ре-мон-ту-ва́-ти, а во-на́ ска-за́-ла, що мо́-же су-ке́н-ку но-вú за-бруд-ні́-ти. Во-на́, бач, у хо́-рі спі-ва́-є. Те-пе́р я з Мé-ко-ю не роз-мов-ля́-ю.

